

Arrest

nr. 262 008 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2014 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 oktober 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 18 november 2014 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 21 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 140 510 van 6 maart 2015 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 25 maart 2015 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 5 mei 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 25 maart 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij aangetekend schrijven van 4 september 2015 diende verzoeker een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 29 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 4 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd als ongegrond worden afgewezen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2016 ten aanzien van verzoeker tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 23 augustus 2016 werden de beslissing van 29 juni 2016, waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 4 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk doch ongegrond worden verklaard en de beslissing van 29 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ingetrokken door het bestuur.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 september 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 4 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. Op 14 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 176 569 van 20 oktober 2016 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 juni 2016 waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 4 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk doch ongegrond worden verklaard, gelet op het feit dat deze beslissing was ingetrokken.

1.15. Bij arrest nr. 177 377 van 7 november 2016 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat deze beslissing was ingetrokken.

1.16. Op 31 maart 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten;
naam; [K.],
voornaam: [H.]
[...]
nationaliteit: Senegal*

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven op 22/11/2014 en 03/10/2016.

Betrokkene diende op 21/08/2014 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 29/10/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 29/10/2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 18/11/2014), dat ter kennis gegeven werd aan betrokkene op 22/11/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/03/2015. Betrokkene kreeg hierop uitstel to[t] verlaten van het grondgebied tot 03/04/2015. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 21/02/2015 een medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 29/06/2015. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 15/07/2016. Betrokkene ging in beroep tegen deze ongegronde beslissing en bijgevoegd bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23/08/2016 trekt de DVZ haar beslissingen van 29/06/2015 in (betrokkene nam kennis van deze beslissing op 17/09/2016) en worden de beroepen ingediend bij de RVV verworpen respectievelijk op 20/10/2016 en op 07/11/2016. Op 14/09/2016 neemt de DVZ een nieuwe beslissing, de aanvraag van betrokkene wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden ter kennis gegeven aan betrokkene op 03/10/2016. Betrokkene diende beroep in bij de RVV tegen deze beslissingen, respectievelijk op 01/11/2016 en 02/11/2016. Deze beroepen zijn nog lopende doch hebben geen schorsende werking. Op 25/03/2015 dient betrokkene een 2e [a]anvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op

05/05/2015. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 20/05/2015. Betrokkene ging in beroep tegen deze onontvankelijke beslissing bij de RVV op 26/05/2015. Dit beroep is nog lopende doch is niet schorsend. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Senegal is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)."

Dit is de bestreden beslissing.

1.17. Bij arrest nr. 220 104 van 23 april 2019 stelde de Raad in toepassing van artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet de afstand van het beroep vast ingediend tegen beslissing van 5 mei 2015 waarbij verzoekers aanvraag van 25 maart 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.18. Bij arrest nr. 230 463 van 18 december 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 14 september 2016 waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 4 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 31 maart 2017, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet - in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van het beroep tegen de negatieve beslissing ex. Art. 9ter VW, beschikte. Zoals blijkt uit dit beroep werd geenszins aangetoond dat er in haar land van herkomst een adequate medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is,

hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Het beroep tegen de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag is op heden nog steeds hangende.

II.1.3. In dat verzoekschrift wordt geargumenteed dat de bestreden beslissing de beschikbaarheid van de nodige medische behandeling niet aantoonst en nog minder dat deze toegankelijk (lees: betaalbaar) zou zijn voor de verzoekende partij.

Ieder weldenkend mens zou verwachten dat hier eerst op gerepliceerd wordt, alvorens een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend wordt.

Dit is kennelijk buiten de verwerende partij gerekend; zij prefereert blind bevelen rond te strooien zonder inhoudelijk te reageren op de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met de gezondheidstoestand van de derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Verzoekende partij is een dialysepatiënt die in het verleden reeds een niertransplantatie onderging en nauwgezet een immunosuppressieve behandeling dient te volgen.

Zoniet riskeert zij zonder enige twijfel nierfalen. Dit alles werd reeds uitgebreid geattesteerd in haar medisch regularisatiedossier.

Het weerhoudt er de verwerende partij echter niet van om zonder enige inhoudelijke repliek - ondanks artikel 74/13 Vreemdelingenwet! - onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

II.1.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Deze luiden immers als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Hoewel er sinds de negatieve regularisatiebeslissing een verzoekschrift tot annulatie en schorsing bij de Raad werd neergelegd dd. 2 november 2016, doet de verwerende partij geenszins de moeite om op de daarin ontwikkelde argumentatie in te gaan, alvorens onderhavig bevel te betekenen.

II.1.5. Aangezien de verzoekende partij niet weet of de verwerende partij aldus de argumenten onderzocht heeft -aangezien er juist niet over gemotiveerd wordt- wordt thans een schending van de formele motiveringsverplichting, in combinatie met artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangehaald.

II.1.5. Maar er is meer.

De ernst van de ziekte van de verwerende partij kan moeilijk ter discussie staan.

Het niet onderzoeken (dit blijkt althans niet uit de bestreden beslissing) van de argumenten die de verzoekende partij in haar verzoekschrift tegen de weigering van de medische regularisatie ontwikkelde maakt tevens een schending van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

Het EHRM stelde reeds herhaaldelijk dat elke grief in de zin van artikel 3 EVRM een compleet en rigoureuus onderzoek vereist op basis van actuele informatie (zie o.m. EHRM arrest J.A. e.a. tegen Nederland van 3 november 2015).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Dit is in casu niet gebeurd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht (zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

[...]

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische regularisatieaanvraag. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 1 november 2016 reeds geargumenteed dat een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij tot gevolg zou hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de elementen aangaande zijn negatieve aanvraag 9ter waartegen hij een beroep indiende bij de Raad en waarin hij aantoonde dat er geen adequate medische behandeling voor hem beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de ongegrondheidsbeslissing 9ter, afzonderlijke beslissingen betreffen, genomen op een verschillende rechtsgrond.

Verzoeker betwist niet in het Rijk aanwezig te zijn zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en hij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aangaande verzoekers medische regularisatieaanvraag blijkt uit het administratief dossier dat die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd aangezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker in zijn land van herkomst. Waar verzoeker het tegendeel voorhoudt, beperkt hij zich tot een ongestaafd betoog.

Geen enkele bepaling, noch beginsel verplicht verwerende partij echter de motivering van een beslissing waarbij de aanvraag op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond werd verklaard over te nemen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de motieven niet worden herhaald in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, toont niet aan als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden met alle elementen uit het administratief dossier.

Verzoeker laat na te verduidelijken met welke concrete elementen die aan verwerende partij bekend waren op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen er geen rekening zou zijn gehouden. Door louter algemeen te stellen dat niet gemotiveerd werd omtrent zijn gezondheidstoestand, slaagt hij er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

[...]

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt een medische regularisatieaanvraag te hebben ingediend en vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot een ongestaafd betoog.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur 2 september 2016 blijkt dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst, waardoor er geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

In het kader van artikel 3 EVRM is het nochtans vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden

teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht."

3.3. De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder verplicht om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de veronderstelling dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek hem niet verhinderde om de in casu bestreden beslissing te nemen, aangezien verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 3 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd op 14 september 2016 werden afgewezen. Het staat evenwel niet ter discussie dat verweerders beslissing van 14 september 2016, waarbij verzoekers aanvragen van 21 februari 2015 en 3 september 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard, op grond van het feit dat bepaalde vaststellingen waarop deze beslissing is gebaseerd niet kunnen worden geverifieerd, werd vernietigd bij arrest nr. 230 463 van 18 december 2019. Voormelde beslissing van 14 september 2016 waarbij verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond worden verklaard dient dan ook te worden geacht nooit te hebben bestaan. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder, die verwijst naar een vernietigde beslissing en vaststellingen waaromtrent reeds werd geoordeeld dat zij niet verifieerbaar waren, een deugdelijk onderzoek doorvoerde inzake de door verzoeker aangevoerde medische problemen alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Aangezien een onderdeel van de aangevoerde middelen leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK